

JONGE ARCHITEKTEN

A R C H I T E K T

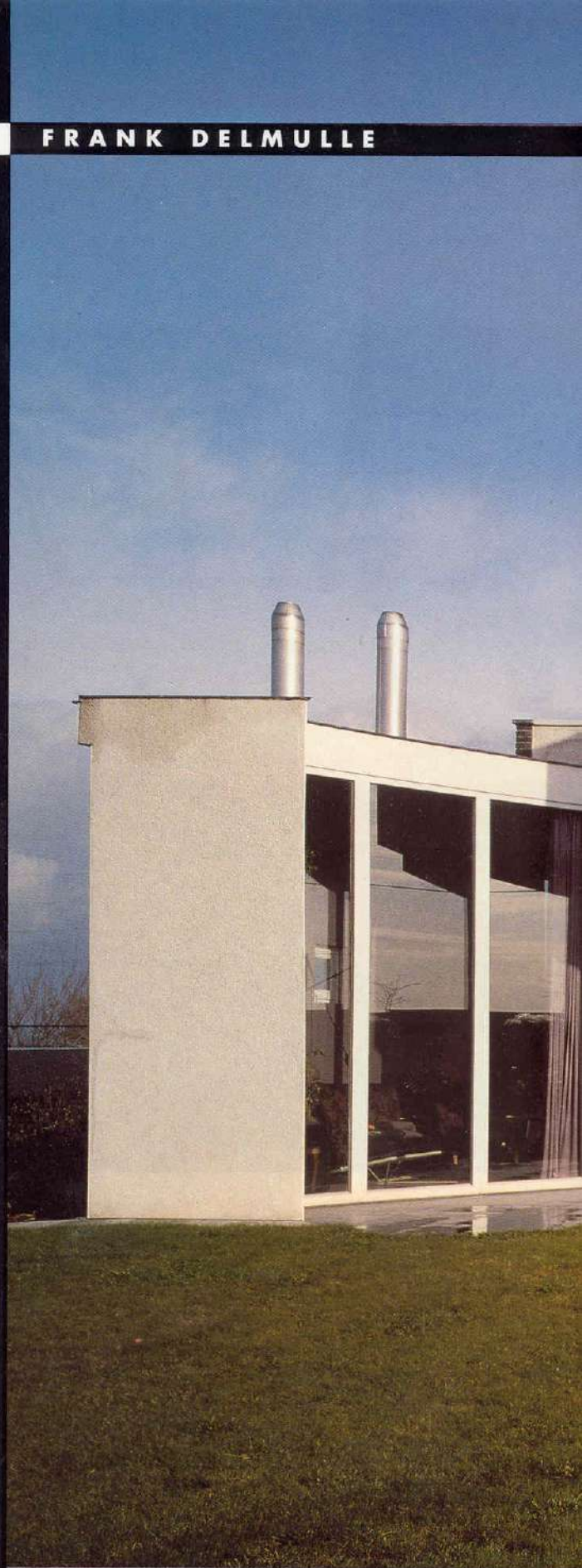
FRANK DELMULLE

EEN WONING ALS

VLUCHTHEUVEL

Reportage: Colette Demil - Foto's: Nike Art Photo

Elke ruimte ademt een andere sfeer uit en dat is duidelijk voelbaar in de lager gelegen zithoek, met open haard en rijker kleurgebruik. Deze zithoek kijkt uit op de tuin. Inzake meubelen werd geopteerd voor zielels van Driade (Paolo Deganello), CD-rek van Paul Quadens en verlichting van Artemide (staandlamp, Carlo Forcolini) en Artec-luce (leeslamp, Paolo Rizzato).

(Vorige pagina)

De fragmentarische compositie van het bouwwerk komt nogmaals tot uiting in de zuidgevel, die door de glaspartijen volledig opengewerkt is en daardoor contrasteert met de sobere ruwe en gesloten noordgevel.

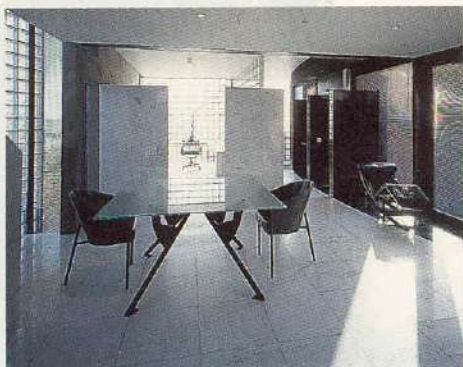
Frank Delmulle is een eigenzinnig architect. Hij heeft een duidelijke visie ontwikkeld op wonen en architectuur. In zijn woningen streeft hij permanent naar een evenwicht tussen het rationele en irrationele of de rede en het gevoel. In elk concept zijn theoretische en functionele uitgangspunten gelijkwaardig. Een mens is een complex individu, dat afhankelijk van de gevoelstoestand van het moment zo vaak op zoek is naar evenwicht en rust. De tegenstellingen in de menselijke natuur en de momentane spanningen tussen rede en gevoel worden door Frank Delmulle ook vertaald in de architectuur. "De woning moet een vluchtheuvel zijn. Een plek, waar men kan schuilen als men depressief of verdrietig is of waar men uitbundig kan zijn als men blij is en zich goed voelt. Daarom moet een woning verschillende atmosferen bieden. De maatschappij is keihard, de architectuur creëert een plek waar men tot rust komt. Vanuit een basisideologie omtrent architectuur wordt gestreefd naar een harmonie tussen rationeel en irrationeel, gebaseerd op de volledige mens als volmaakt poëtisch-rationeel wezen."

Architect Frank Delmulle is de "toevallige" bewoner van een woning, die hij aanvankelijk ontwierp in opdracht van een bedrijf. Hij kreeg "carte blanche" zowel inzake programma als vormgeving, maar ontwierp de woning op maat van een gezin met twee kinderen. Als bij toeval kon hij enkele jaren geleden zelf de woning betrekken.

Het gebouw is ingeplant in een verkaveling, langs een drukke verkeersweg en zodanig gekoncipieerd dat er een duidelijke afbakening bestaat tussen woning en omgeving, publiek en privaat. Twee basislijnen, ontstaan uit de geografie van de plaats, veranke-

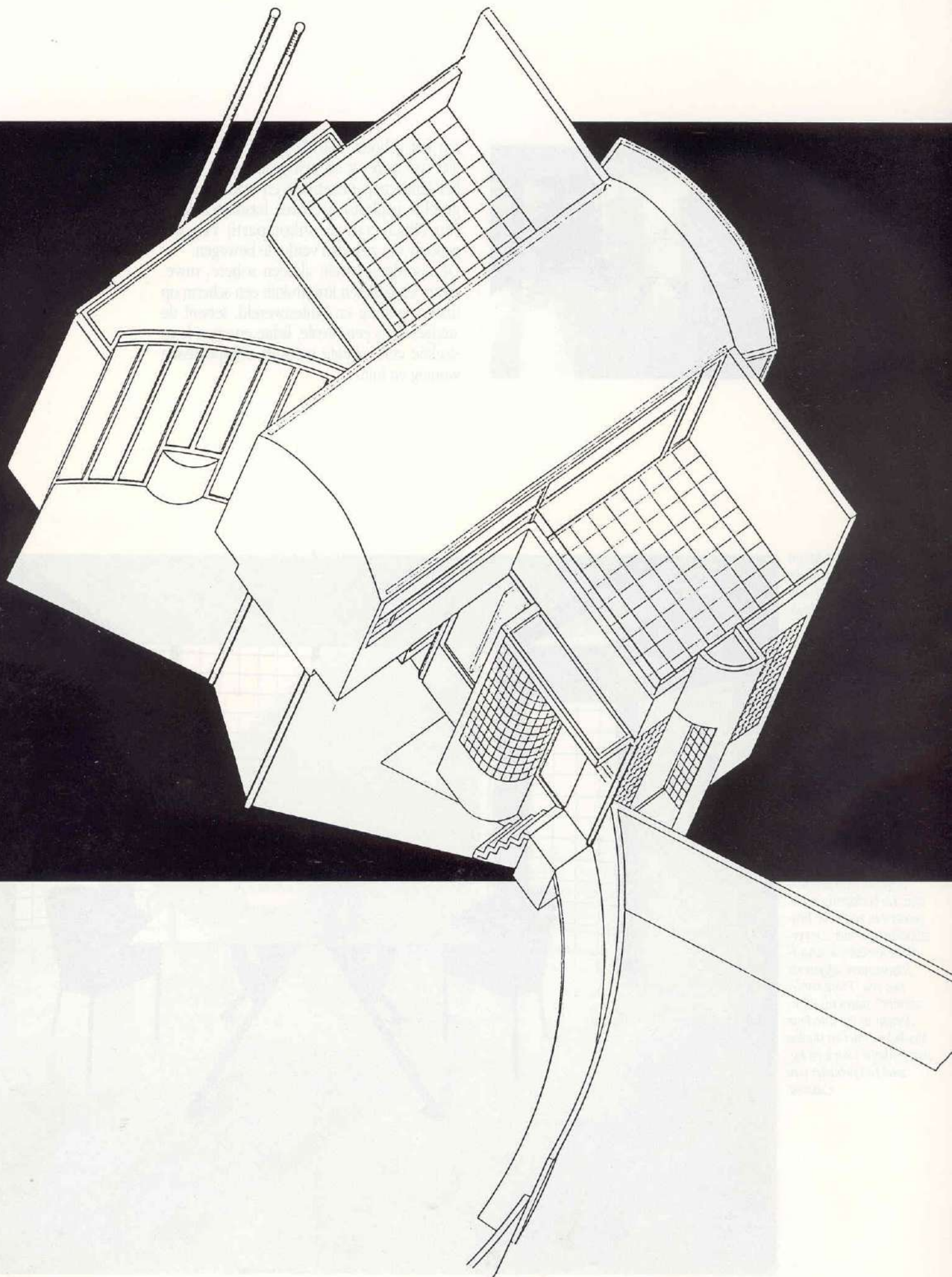
ren het gebouw met de grond. De woning lijkt wel opgevat als een grote wand, die in het landschap penetreert en waarover een gevel is geplaatst. De twee basislijnen kruisen elkaar aan de inkompartij van het gebouw om zich dan verder te bewegen.

De noordgevel trekt als een sobere, ruwe, zware en gesloten constructie een scherm op tussen woning en buitenwereld, terwijl de zuidgevel als een frivole, lichte en open constructie een subtiele grenslijn schept tussen woning en tuin.

Toilet, wastafeltje en vestiaire zijn als modules geschakeld langs een zwarte looplijn. In de woning wordt men voortdurend gekonfronteerd met de spanningen tussen lichte en donkere kleuren, frivole en monumentale materialen. Zo kontrasteren de verschillende marmeren met de monumentale wandfragmenten in glasstenen.

De eetruimte fungeert als basisruimte, waarrond de andere ruimten, op eenzelfde of op een lager of hoger niveau geschikt zijn. De bevoering is uitgevoerd in een witte Braziliaanse marmer. De verticale losstaande wandfragmenten, afgewerkt met een "Pinta verde-marmer", staan als schilderijen in het interieur. Meubelen: tafel en stoelen van Philippe Starck en ligzetel Le Corbusier van Cassina.

Door de inplanting van het gebouw wordt een duidelijk onderscheid gemaakt tussen woning en omgeving, openbare en

private ruimte. De muur lijkt als een omwalling het territorium van de bewoners af te bakenen. De woning bestaat uit een

basisvolume en verscheidene nevenvolumes, die ingeschoven, uitgeduwd of aangehangen zijn aan het basisvolume.

SPIL

In de woning fungeert de eetruimte als centrum en spilruimte. Van hieruit zijn alle overige ruimten visueel waarneembaar en dadelijk bereikbaar. In het verlengde van de eetruimte bevinden zich enerzijds de keuken en anderzijds de bibliotheek en het bureau. Beide evenwaardige en parallelle ruimten symboliseren de gelijkwaardigheid tussen het voedsel voor het lichaam en het voedsel voor de geest. Bureau, eetruimte en keuken bevinden zich op eenzelfde niveau en worden door de architect als basisruimtes beschouwd. De

twee meter hoge betonwanden van de basisruimte werden afgewerkt met marmer en graniet. Ze zijn zo aangebracht dat men bij het betreden van de woning slechts een glimp van de centrale ruimte kan opvangen. De dienstruimten zijn langs een zwarte looplijn, een schaduw van de gevel, achter elkaar geschakeld.

Van in de basisruimte stijgt of daalt men naar de private ruimtes, de nevenruimtes, die constructief afhankelijk zijn van de basisruimte. Elke ruimte ademt een andere sfeer uit. De zitruimte kijkt uit op de tuin en is gehuld in

warmer materialen en kleuren, terwijl de eetruimte strakker en strenger aandoet en gedomineerd wordt door een monumentale wand in glasbouwstenen. Bij de afwerkingsmaterialen, marmer en graniet, contrasteren witte en zwarte tinten. Blauw is fragmentarisch gebruikt als accentkleur. De dragende binnenmuren zijn ruw gecementeerd, de niet dragende binnenmuren afgewerkt met gepolierd marmer en graniet. Elke ruimte verzoent permanent tegenstellingen om uiteindelijk te komen tot een organische eenheid.